

REVOLUCE

Jakub Trpiš
autor bestselleru Volba

VOLTE
Č.11

REVOLUCE

JAKUB TRPIŠ

REVOLUCE

Národ, který není schopen poučit se ze svých chyb,
je nucen je opakovat.

Jakákoliv podobnost postav
s žijícími osobnostmi je čistě náhodná.

Publishing © 2020 Jakub Trpiš

Copyright © 2020 Jakub Trpiš

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředky bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou krátkých ukázek použitých v recenzích.

Tento symbol označuje externí odkazy na jednotlivé skladby soundtracku, které se po kliknutí přehrají. Způsob přehrání však závisí na konkrétním zařízení, na kterém čtete e-knihu. Proto není garantováno korektní přehrání na všech zařízeních. Tyto skladby berte jako bonus, který funguje na většině zařízení, ale někdy fungovat nemusí. Zájemci si mohou všechny písně poslechnout i na [Spotify](#).

Prožijte souboj o duši českého národa

Příběh se odehrává v Česku v letech 2006–2026 a dokonale zachycuje podivnou dobu, v níž žijeme. Dobu polopravd, lží, manipulace i nenávisti, kde se každý snaží najít své místo. Většina se přizpůsobí, ale najdou se i takoví, kteří hřbet neohnou.

Nevyhnutelný konflikt vygraduje ve strhujícím finále, jež prožijete z pohledu čtyř postav, které se od sebe nemohou více lišit, přesto mají jednu věc společnou. Touhu po změně. Co nás jako národ definuje? Dokážeme se spojit, abychom to ochránili? A co všechno nás naše znovuzrození bude stát?

Román Revoluce vznikl 6 let. Napsal ho autor bestselleru Volba, který v roce 2018 vyšel celosvětově. Jen v Česku se ho v době vydání Revoluce prodalo přes 40 000 výtisků a doslova změnil život tisícům lidí.

Obsah

1. Malý velký národ	8
2. YourVictory, s. r. o.	22
3. Prosperita	35
4. Poslední meta	49
5. Tlustá čára	63
6. Hlad	77
7. Mediální obraz	91
8. Exil	110
9. Zainteresoovaná mládež	123
10. Smysl	139
11. Mému národu	167
12. Ministerstvo vnitra	176
13. Volby 2023	203
14. Nabídka, která se neodmítá	228
15. Do roka a do dne	250

16. Rozhovor	272
17. Překročili jsme svůj stín?	294
18. Blaničtí rytíři	321
19. Den poté	348
20. Rovnocenný partner	364
21. Mravenčí práce	389
22. Pochod	403
23. Nový začátek	446
24. Den D	473
25. Očistec	521

Malý velký národ

[1. Malý velký národ](#)

Psal se rok 1348. Evropané si užívali období relativní stability a míru. Méně válek, morových ran a dobrá úroda nahrávaly hospodářskému růstu. Není divu, že vznikala nová města, obchodní cesty i katedrály. Českým zemím se dostalo příležitosti, která navždy změnila jejich budoucnost. Karel IV., aktuálně nejmocnější člověk v Evropě, je totiž učinil centrem Svaté říše římské. Během pár desetiletí se z Prahy stala evropská metropole, jíž zůstala dodnes. Vybuďoval nové čtvrti, kamenné mosty i první univerzitu ve střední Evropě. Pražskými ulicemi kráčeli největší obchodníci, duchovní i politici té doby. Přestože většina z nich byla ubytována na Starém Městě, často při své návštěvě nevynechali ani Koňský trh. Místní kováři a řemeslníci bohatli,

takže se náměstí rychle rozrůstalo. Objevily se zde první kamenné domy.

Jenže tehdejší blahobyt neměl dlouhého trvání a středověk brzy ukázal svoji pravou tvář. Doktora, pokud se mu tak v té době dalo říkat, si mohli dovolit jen bohatí měšťané a šlechta. Z desíti dětí přežily svůj první rok stěží tři a ty se často nedožily ani jednadvaceti. Na vině byl hladomor, nejružnější nemoci nebo kruté zimy.

Když člověka nezabila příroda, postarali se o něj zloději nebo vojáci. Dokud české země prosperovaly, napadali je agresivní sousedé kvůli jejich bohatství. Když je sužovala bída, docházelo ke vzpourám. Do udusané hlíny náměstí se vsakovala jedna krvavá louže za druhou. Žoldáci už odešli. Potom, co povstalce povraždili, je nezapomněli ani okrást. O staré boty a proděravělé pláště už se poprali místní lapkové. Jak si mohli tihle ubožáci myslet, že něco změní? Jak je napadlo, že mohou otevřeně vystoupit proti pánům? Jejich hole neměly proti obrněným rytířům s palcáty nejmenší šanci. Městská stráž se ani nemusela snažit. Jakmile své oběti obklíčili, většina z nich padla na kolena a prosila o život. Zbytečně. Rozbili jim hlavu, rozdrtili hrudník nebo je ukopali k smrti. Těla tady budou několik dní zahnívat jako výstraha ostatním, aby se o nic podobného už nepokoušeli. Bude to stačit. Na pár let nebo do dalšího hladomoru. Z poházených mrtvol se za tu dobu stanou jen povídačky v hospodě. Najde se další blázen, který zburcuje ostatní a přijde to znovu. Jména pánů se měnila, okolní domy se hroutily v plamenech, aby byly znovu vystavěny, ale konečný výsledek byl vždy stejný. Studená zem smáčená horkou krví, spousta křiku, řinčení kovu a tupé rány. Obyčejným lidem té doby nebylo souzeno mluvit do politiky a už vůbec ne do fungování církve. Revoluce měla na starosti šlechta, ne hladoví rolníci. Ovšem to se mělo brzy změnit.

Kdo by řekl, že upálení bezvýznamného kněze způsobí Svatému stolci takové problémy. Chtěli tenhle problém rychle smést ze stolu, jenže tak stvořili svého největšího nepřítele. Byli příliš zaneprázdnění dohadováním o tom, který papež je ten pravý, takže jim vůbec nedošlo, že z Jana Husa udělali mučedníka. Polobohové v rouchách sice bibli znali téměř nazpaměť, ale doopravdy jí nerozuměli. Neviděli tu neskutečnou podobu mezi ním a Ježíšem Kristem. Říkali pravdu tak jednoduše, že ji pochopili i obyčejní sedláci. Oba kritizovali pokrytectví duchovních i úpadek tehdejší morálky. Oba za to byli veřejně zostuzeni a popraveni. Co nedokázal Jan Hus za života, dokonal jeho odkaz. Kdo chtěl tehdy změnit zavedené pořádky, musel jít přes mrtvolu. A proč zástupce Říše nevyhodit rovnou z okna? Tohle rozhodně nebyl poslední neotřelý nápad, s nímž husité přišli.

Najednou to nebyl císař ani papež, kdo musel mít vždy poslední slovo. Přestali jsme být oběťmi dějin a stali jsme se jejich tvůrci. Mnozí následovníci Jana Husa doopravdy nepochopili a jen jeho poselství využili pro ospravedlnění vražd a rabování, ale takový už byl středověk. Tehdy žil Koňský trh zejména přípravami neustálých válek, veřejně se zde kázalo v češtině a sedláci sedávali v hospodách s pány. Poprvé od dob Karla IV. jsme na sebe upoutali pozornost, ba co víc, celá Říše se nás bála. Její konzervativní vojevůdci nedokázali najít účinnou strategii na moderní způsob boje, který byl husitům vlastní. Ti na druhou stranu podcenili poctivou zákulisní politiku, v níž měla tehdejší církev staleté zkušenosti. Když nedokázala protestantské hnutí v srdci Evropy zničit zvenčí, rozložila jej zevnitř.

Přestože byli vzbouřenci nakonec poraženi, zůstala jim určitá privilegia. Českým králem se stal zástupce nižší šlechty, namísto toho, aby naše koruna připadla významnému panovníckému rodu, jak bylo zvykem. Jiřík z Kunštátu a Poděbrad byl silným vůdcem a znamenitým diplomatem, takže se mu podařilo legitimizovat pozici, již jsme získali během husitských válek.

Nikdo z jeho potomků nebyl uznán za právoplatného dědice, takže jsme se museli po jeho smrti znovu podříditi cizí krvi.

Poslední možností, kdy jsme si mohli udržet významné postavení vydobyté husity, byla bitva na Bílé hoře, jenže tehdejší páni si její význam uvědomili až posléze. Pár let pod Habsburky se nakonec protáhlo ve tři staletí. Za tu dobu jsme zapomněli, čeho všeho jsme dosáhli, a místo hlavního jídla jsme se spokojili s drobkou. Všechno, čím jsme kdy byli, se začalo v habsburské monarchii ředit jako kapka krve ve vodě.

Nebýt pár naivních vlastenců, kteří vzkřísili zapomenuté ideály, český národ by už dávno neexistoval. Nejenom, že připomněli jeho minulost, ale umožnili i jeho budoucnost. Vytvořili češtinu, jak ji známe dnes, a položili základy moderní občanské společnosti. Už tolik nezáleželo na původu, ale na společných hodnotách, které si jako národ určíme. Většina z těch, kteří stáli u zrodu národního obrození, už naplnění svých snů nedožila. Tehdy se místnímu trhu začalo říkat Svatováclavské náměstí. Vykřikovaly se tady titulky českých novin, hrálo české divadlo a konaly první demonstrace za nezávislost. Začala se psát novodobá historie náměstí, stejně jako českých zemí. Obrození trvalo celá desetiletí, kromě známých národních buditelů se ho účastnily i tisíce neznámých lidí. Co se nepodařilo zakladatelům hnutí, dokonali jejich následovníci. Započala éra, která se zapsala zlatým písmem do historie českého národa, během níž jsme si vydobyli nezpochybnitelné místo v srdci Evropy. Mohli jsme věřit, v co jsme chtěli, mohli jsme mluvit svým jazykem a získávali jsme stále větší autonomii. Ruku v ruce s tím docházelo k růstu naší životní úrovně. Stejně jako byla na náměstí konečně položena dlažba, získala i naše společnost pevné základy, které měly překonat i ty největší bouře.

Na nich jsme v roce 1918 založili společný stát. Politici by se spokojili i s federací řízenou z Vídně, ovšem my jsme chtěli mít vlastní republiku. Celá staletí jsme byli jen něčimi vazaly

a přizpůsobovali se jejich rozmarům. Bylo to právě zde, kde bylo vyhlášeno samostatné Československo. Masovou demonstrací pod sochou svatého Václava započalo jedno z nejslavnějších období v našich dějinách. Nejenom, že jsme vyváželi do celého světa kvalitní výrobky, ale i myšlenky. Drali jsme se v ekonomických ukazatelích do popředí a zároveň se stali ostrovem demokracie a pokroku ve střední Evropě. Přestože jsme museli čelit mnoha problémům a dopustili se spousty chyb, nově vzniklá republika si nemohla přát lepší start do života. Na to, že jsme byli malý, a především mladý stát, měli jsme na mezinárodním poli překvapivě velké slovo. Nebo jsme si to alespoň mysleli.

Až do poslední chvíle jsme nevěřili tomu, že nás naši nejbližší spojenci předhodí jako kus masa nenažraným psům, jenom aby si sami zachránili kůži. Zůstali jsme sami. Zhrzení a opuštění. Stejně jako se všechno, čím jsme byli, kdysi rozpustilo v habsburské říši, pouštěla nám žilou i Třetí říše. Bez většího odporu jsme přijali roli, již se nám po staletí snažili přisoudit: **Jsme moc malí na to, abychom si vládli sami.** Na místě, kde jsme před dvaceti lety hrdě vyhlásili demokracii, se pálily knihy národních obrozenců a tisíce dětí nadšeně vykřikovaly hesla Třetí říše. Kdyby tak svatý Václav, který tomu všemu musel přihlížet, mohl mluvit, co by nám asi řekl? Kdyby nebyli T. G. Masaryk i Karel Čapek tou dobou mrtví, nestačili by se divit, co se z nás za těch pár let stalo. Bezpáteční loutky, které neříkaly, co si doopravdy myslí, a jen si naříkaly v hospodě. Rozpolcení ubožáci, kteří donášeli na své sousedy a přátele místo toho, aby jim pomáhali. Ti, kteří reprezentovali to nejhorší z nás, byli označeni za nepřítel státu. Byli pronásledováni a popravováni. Díky tomu jsme získali pokřivený náhled na to, kdo je vlastně hrdinou, a dodnes v tom nemáme jasno. Naštěstí se našli i takoví, kteří se nepříteli postavili. Ironií osudu bylo, že stejně jako v první světové válce bojovali po boku oficiálního nepřítele proti „vlastní říši“. Dokázali jsme vzdorovat zlu, ale vždy jen

v malých skupinách, nikoliv jako národ. Naštěstí nám zůstala bystrá hlava i naše zlaté ruce. Zatím.

Stejně jako jsme nekladli odpor v roce 1938, nedokázali jsme říct jasné ne ani o deset let později. Těžko říct, co bychom vlastně zmohli, když nás naši spojenci opět zradili. Přestože jsme vedli efektivní odboj proti Třetí říši, oni nás znovu hodili přes palubu, aby byl v Evropě klid. Druhá světová válka změnila kromě jiného i způsob uvažování mocností. Sovětský svaz nás ovládl, aniž by musel padnout jediný výstřel. Na první pohled to dokonce vypadalo, že jsme si vládu komunistů dobrovolně zvolili. Až o mnoho let později vyšlo najevo, že volby v roce 1948 byly všechno, jenom ne demokratické. Tehdy jsme si poprvé vyzkoušeli, jak to u nás bude fungovat následujících čtyřicet let a že volby tady nejsou od toho, abychom projevovali svůj názor. Převlékli jsme kabáty, vyměnili vlajky a vzhlíželi k lepším zítřkům s matkou Rusí u kormidla. Pro člověka, kterého nezajímala politika, ani desetitisíce mrtvých, mučených a vězněných spoluobčanů, to byla vlastně fajn doba, stejně jako za Protektorátu. Stavěly se domy, budovaly se továrny a rodily děti. Kdo držel hubu a krok, toho StB nechala na pokoji. Přestože se jednalo o počátek jednoho z nejtemnějších období našich dějin, podobně jako po bitvě na Bílé hoře to tak nejdřív vůbec nevypadalo. Václavské náměstí tehdy burácelo při projevu svého vůdce, který se právě vrátil z Hradu: **Ať žije soudruh Gottwald! Ať žije soudruh Gottwald!*** V tu chvíli měl svatý Václav nejspíš sto chutí to u nás nadobro zabalit a prostě odcválat na Západ, dokud byla ještě příležitost, ovšem bohužel pro něj byl pevně přikován ke svému podstavci. Škoda, že soudruzí měli tak naspěch, protože se báli, že prohlédneme jejich lži. Kdyby počkali ještě půl roku, mohli jsme mít po vzoru našich bratrů Rudý říjen a zároveň by

* Hlas lidu – v knize je vyznačen tučně.

to skvěle vyšlo k třicátému výročí vzniku Československa. Jaký lepší dárek si mohla mladá těžce zkoušená republika přát?!

Komunisté nenechali nic náhodě a rychle si svou moc upevnili. Po vzoru hesla **když se kácí les, létají třísky** zemřely stovky lidí, kteří s bolševiky neměli problém, ovšem bohužel pro ně měli bolševici problém s nimi. Pokud v něčem komunisté vynikali, bylo to v preventivním odstranění jakéhokoliv budoucího odporu. Pravidelně promazávali svou propagandistickou mašinerii, přepisovali dějiny, pracovali s mládeží, a přenastavovali tak mozky Čechů a Slováků na Komunismus FM. Nedobrovolný sňatek se Sovětským svazem nám dal pocit jistoty. Sice jsme byli jednou z mnoha jeho chotí, ale zase jsme někam patřili. Společně s Poláky, Maďary a dalšími jsme byli členy jedné velké a šťastné rodiny. **Když bude nejhůř, naši bratři přijdou a zachrání nás.** Po zradě západních spojenců a nejstrašlivější válce v lidských dějinách byl tenhle přístup pochopitelný. Jenže válečná generace zestárla a jejich děti chtěly víc než jen mír a suchý chleba. Dokonce ani obyčejnému Čechovi nebylo jedno, v jakém státě žije. Zdálo se, že v nás přece jenom něco z toho, za co nás kdysi ostatní národy obdivovaly, zůstalo. I přední komunističtí pohlaváři volali po uvolnění poměrů. Bláhově si totiž mysleli, že součástí komunistické ideologie je i zdravý rozum. Říše se nás opět polekala a místo čtyř křížových výprav na nás seslala vojska pěti socialistických zemí. Střílelo se i tady, pod sochou koně. Naši bratři nás doopravdy přišli zachránit, jenomže ve chvíli, kdy jsme jejich pomoc ani nepotřebovali, ani nechtěli.

Češi si uvědomili, v jaké iluzi posledních dvacet let žili, a vydali se do ulic, jenže zbytečně. Místo pražského jara nás čekala krutá zima, která spálila poslední zbytky naděje, víry a vlastenectví. Vyloženě mravní lidé skončili buď ve vězení, utekli ze země, nebo se upálili. Ze všech ostatních tehdejší režim udělal spolupachatele. Začal totální rozpad a degenerace našeho národa. S tisíci cizími vojáky za zády neměli komunističtí

pohlaváři na výběr a hráli přesně podle not ze Sovětského svazu. Nastavili přísnou cenzuru, krvavě potlačovali všechny demonstrace, načež z půl miliónu kozlů udělali zahradníky a odborníky ze státní správy poslali vykonávat podřadné dělnické profese. Zatímco západní průmysl ve velkém investoval do modernizace, my jsme plnili normy na sto padesát procent na strojích z první republiky. Místo zlatých českých rukou se začalo říkat zlaté české ručičky, což dokonale vykreslovalo, jak komunismus zmrzačil i tuhle po staletí nabývanou dovednost. Z precizního hodináře se stal typický Čech, který si to prostě udělá na koleň a tváří se jako mistr světa. Občanská společnost, již jsme poctivě budovali od počátku 19. století, byla zničena. Komunisti ji vyrvali i s kořeny. Pravda, mravnost a odvaha se staly pro běžného člověka naprosto abstraktními pojmy. Hrdina už nebyl vzorem pro ostatní, ale blbcem, který budí v lepším případě úsměvy. V tom horším skončil coby třídní nepřítel za mřížemi a odnesly to i jeho děti. Jediné, co nám zůstalo, byl náš smysl pro humor a ona úžasná věta: **Však to nějak dopadne.** To je celé. Tohle všechno zbylo z kdysi hrdého a slavného národa českého.

Všude okolo se už komunistický režim hroutil, ale u nás nebylo po nějakém masovějším odporu ani vidu, ani slechu. Normalizace splnila svůj účel. I když nám Sovětský svaz konečně otevřel naši klec, pořád jsme se báli vyjít ven, že nás za to matka Rus potrestá. Nakonec jsme se dočkali a „nějak“ to dopadlo. Do konce jsme vyšli i do ulic. Umělci nám v čele s Václavem Havlem, který se taky zrovna vrátil z hradu, vlili do krve i kapku naděje. Na Václavské náměstí byl v tu chvíli překrásný pohled. Sledovat probuzení českého národa po dvaceti letech v kómatu člověku bralo dech. Škoda, že nám to nevydrželo déle. Místo toho, abychom hledali, co nás spojuje, začali jsme hledat rozdíly, a tak došlo k rozdělení Československa.

Jako vyléčený alkoholik jsme ještě pár let po sametové revoluci upřímně věřili v lepší zítřky, než jsme rezignovali úplně.

Obě diktatury, jež nás v posledních padesáti letech znásilňovaly, odvedly dobrou práci. Systematicky ničily naši pospolitost, až nezbyly žádné ideály, o které bychom se jako národ mohli opřít. Neměli jsme zformovanou občanskou společnost, čehož mistrně využili nejrůznější zlodějčkové. Po Čapkovi, který dal světu slovo robot, přispělo i polistopadové Česko rozvoji jazykové kultury výrazem tunnelling. Volali jsme po změně, demonstrovali, ale nebyl nikdo, kdo by nás vyslechl. Přestože Václav Havel udělal vše, co bylo v jeho silách, nedokázal to změnit. Nejhorší bylo, že už jsme se nemohli vymlouvat na komunisty. Zjistili jsme, že nic neumíme a že nemáme světu co nabídnout. Ani nápady, ani výrobky. Co mělo cenu, už se dávno rozkradlo. Přišli jsme i o to poslední, co jsme měli – náš smysl pro humor. Jak jinak si vysvětlit éru zábavných pořadů, která zaplavila komerční televize v 90. letech?

21. 9. 2006

Václavské náměstí zažívalo další rušné dopoledne. Mraky cizinců, Pražané spěchající za svými povinnostmi i zamilované páry žijící ve svých vlastních světech. Jelikož se nejvýznamnější události v českých dějinách odehrály tady, nezapomněly sem zavítat ani školní výlety. Přestože se dnešní datum nenachází v učebnicích, událo se tady něco, co bude mít zásadní vliv na milióny lidských životů. Stranou hloučku urvaných studentů stál mladík, který k nim na první pohled nepatřil. Mohlo by se zdát, že se stal odpadlíkem kvůli šustákové soupravě od Vietnamců a obličejí posetému beřary, nicméně to byla jeho povaha, díky níž se dostal na okraj kolektivu. Dokonce klesl tak hluboko, že se s ním nebavili ani ostatní outsideri.

Robert byl tichý student. Nikdo neměl ponětí, co se mu odehrává v hlavě. I když znal odpovědi na otázky učitelů, většinou na ně nereagoval. Při ústním zkoušení z něj nedostali jediné slovo, protože kdykoliv měl mluvit před ostatními, trpěl nesmírnou trémou. Přestože ho považovali za hlupáka, byl nejchytřejším ve třídě. Díval se totiž na detaily a souvislosti, jež ostatním unikaly. Znal své učitele i spolužáky lépe než jejich rodina.

Jako kdyby jim to tady patřilo. Pozoroval cizince procházející náměstím. Kdysi jsme vládli celé střední Evropě. Nastolili jsme spravedlnost o sto let dříve než většina států. Za první republiky jsme patřili mezi dvacet nejvyspělejších zemí světa. A co zbylo teď? Rozkradená republika v čele s kašpary, kteří vládou, jak mafie píská. Zvláštní... podívoval se Robert nad svými myšlenkami. Normálně takhle neuvažoval, politika ani vlastenectví ho nikdy nezajímaly. Jenže návštěva hlavního města to změnila. *V historii se vždy najdou ti, kteří vidí dál. Zatímco se změnila doba, systém zůstal stejný a stal se našimi okovy. Každá změna přichází*

žalostně pomalu a společnost se jí zuby nehty brání. Průkopníci to měli vždycky nejhorší, proto tak trpím. Probodl pohledem své vrstevníky. Jak já je nenávidím! Včera se pokusil vyspat s jednou spolužačkou, která roztáhla nohy úplně všem, ale jemu nedala. Robert si byl jistý tím, že tohle bude nejhorší rok jeho života. Její odmítnutí mi budou předhazovat každý den.

Měl sto chutí sehnat si kalašnikov a pár granátů, aby vyřešil své problémy jednou provždy. Ne, že by se mu štítilo násilí, ale nebyl ten typ, který vběhne do školy a všechny tam postřílí. *To umí každý. Já se zapíšu do historie jinak.* Později se k této myšlence často vracel a stal se jí doslova posedlý. Definovala ho, dávala mu smysl a hnala ho kupředu. *Konečně mě budou brát vážně!* Ponořil se do melodie tisíce smyčců kmitajících z jednoho tónu na druhý. Ve stejné neklidném rytmu je doplňovaly bubny, ze kterých běhal mráz po zádech. Síla ve své nejryzejší formě. Posvátná a dokonalá. *Vedle toho je ta kozatá píča jen mrtvý kus masa na pultě řeznictví.* Poprvé mohl to napětí, které mu od mala tepalo v hlavě, uchopit a dát mu směr. *Nikam nezapadám. Do tohohle zkurveného světa ani nikdy nebudu. Nechci být do konce života stejný otrok jako oni. Raději se zabiju, ledaže...* jeho tvář na byla ostřejších rysů. V jeho očích se zablýsklo odhodlání, pro které ho jednou budou milovat a poslouchat na slovo. *Když se nemůžu změnit já, musí se přizpůsobit oni. Všichni do jednoho.*

8. 11. 2006

Budoucnost českého národa?

Publikováno na eZprávy.cz

Ve světle postupující globalizace je potřeba položit si zásadní otázky. Jaké s sebou nese zápory? Nevzdali jsme se vstupem do Evropské unie své těžce nabyté svobody? Nezapomeneme v honbě za životní úroveň na to, kým jsme? Není to začátek našeho konce? Vždyť pro termín globalizace neexistuje ani v českém jazyce patřičné slovo. Prorůstání jednotlivých států boří hranice, jež se kdysi zdály nedotknutelné. Kam až to povede? Ano, českému hospodářství se daří. Po poklesu na začátku tisíciletí konečně zažíváme růst. Na blahobytu není nic špatného, kdybychom za něj ovšem nevyměnili svou svrchovanost. Nevyvážíme kvalitní výrobky jako za první republiky. Nejsme vědci, podnikatelé, inženýři ani zemědělci. Přestali jsme být dělníky Východu, abychom se stali dělníky Západu. Masaryk s Beněšem by nikdy nesvolili, abychom se včlenili do Evropské unie, protože sami nejlépe věděli, jak těžké je prosadit svou v rámci společenství států. Nepoučení z vlastní historie věříme tomu, že se Západní Evropa upřímně zajímá nejen o naše peněženky, ale i náš jazyk, naši kulturu a naši budoucnost. Evropská unie není tak nablýskaná, jak si myslíme. Ač se zdá, že díky ní jsme ve větším bezpečí, není tomu tak. Až přijdou první problémy a páni v Bruselu se budou muset rozhodnout, koho prvního hodit přes palubu, nebudou se ptát na náš názor, ba dokonce brát na nás ohledy.

DISKUZE

Tonda

Podle tý staročestiny soudím, že je to nějakej soudruh, kterej se probral ze zimního spánku.

Markéta

Předpotopní názory člověka, který zaspal dobu. Masaryk by byl první, kdo by pro vstup do EU hlasoval. Žijeme ve 21. století. Vstupujeme do moderní Evropy, která se vymanila z přesně takového způsobu myšlení, jaký má autor článku a který mimo jiné způsobil obě světové války. Jsem občanka Evropské unie a jsem na to hrdá. Jsem zvědavá, co bude pan redaktor psát za deset let. Tou dobou budeme mít díky členství v EU životní úroveň Rakouska, budeme si moct cestovat, kam se nám zachce, a nebudeme mít žádnou korupci. Evropská pravidla jsou přísná a platí pro všechny stejně. Konečně bude těm našim dobrákům koukat někdo přes rameno, takže nás nebudou okrádat.

Jenda564

Souhlasím s Markétou. Autora znám. Píše pro Český noviny, který už dneska skoro nikdo nečte, tak si vylívá své srdíčko internetu. Až čas ukáže, že se vlastně nemáme čeho bát a členství v EU je to nejlepší, co nás mohlo potkat.

Anonym

Vy jste se úplně pomátli, co? Díky vám a vám podobnejm, co hlasovali pro vstup do EU, skončíme jednou ve strašlivý řiti. Němci nás konečně ovládnou, jak to celou dobu plánovali. EU je jen převlečená Třetí říše, copak to nevidíte?!

YourVictory, s. r. o.

K překvapení učitelů Robert odmaturoval a dostal se na univerzitu. Jeho otec trval na tom, aby studoval informatiku.

„Je to perspektivní obor,“ zdůrazňoval.

Samozřejmě, že na to, co je perspektivní podle něj, se Roberta nikdo neptal. Přestože tomu zprvu nechtěl věřit, zapadl do kolektivu. Zvykl si být vyvrhelem. Měl rád ty temné myšlenky, které prorůstaly do všeho, čeho se jenom dotknul. Nechtěl skončit jako usměvavý manažer, jak si ho vysnili jeho těžce pracující rodiče.

Jakmile se dostavily první úspěchy na vysoké, na všechno tohle zapomněl. Aniž by se nějak snažil, zvládal zkoušky na první pokus. Ve třetáku se zaměřil hlavně na projekty. Většinou je vypracoval jako první a dal je spolužákům, kteří změnili původní verzi k nepoznání. Robertovi vrtalo hlavou, proč ostatní

investují tolik námahy do tvorby kopie a nepřijdou s něčím vlastním.

„Kdybyste věnovali stejnou energii do svých projektů, dosáhli byste mnohem lepšího výsledku,“ snažil se jim ze začátku vysvětlit, ale nedali si říct.

Nepomohly mu v tom ani nově nabyté dovednosti, které získal v kurzech rétoriky. Už se nebál mluvit před ostatními, ale pořád to neuměl ani z poloviny tak dobře, jak by si představoval.

U holek sbíral jeden zářez za druhým, takže se u něj dalo konečně mluvit o sexuálním životě. Po akné nezbyla na jeho tváři ani stopa. Místo toho jí teď dominovaly široké lícní kosti. Zpracoval také na statné postavě, kterou zdědil po dědovi. Vzhled ovšem nebyl jeho nejsilnější zbraní. Stačilo jen říkat, co ženy chtějí slyšet, přičemž mu to mezi řádky vždy samy pověděly. Překvapilo ho, jak rychle potom roztáhly nohy. Většina jeho vztahů, pokud se vůbec o vztazích dalo mluvit, skončila tak, že se na něj jeho přítelkyně upnula a on ji pak odkopnul. Neměl čas ani chuť rozvíjet něco hlubšího. Stejně jako jeho matka neprojevoval ani Robert vůči druhým žádné emoce a nedokázal se jim otevřít.

„Proč spolu nemůžeme být dál?“ nechápala ani tahle. Jakmile zjistila, že pláč na něj nezabírá, začala na něj řvát.

„Vy ženské jste všechny stejné,“ ulevil si Robert. Měl sto chutí jí jednu vrazit, ale nakonec se ovládl.

Léta na vysoké byla ta nejšťastnější, jaká kdy zažil. Dařilo se mu ve škole i v osobním životě a konečně měl pocit, že někam patří. Všechno se pokazilo až v posledním semestru, kdy si jeden z bystřejších učitelů všiml, že jsou si seminárky podezřele podobné. Předpokládal, že se v jejich vypracování střídali. Na katedře z toho vznikla docela slušná kauza, v níž se později angažoval i děkan. Jakmile se to mezi studenty rozneslo, zpanikařili. Netáhli za jeden provaz, jak jim radil Robert, a začali se předhánět, kdo z nich vymyslí větší blábol. *Kdyby všichni tvrdili,*

že právě oni práci poctivě vypracovali, nic by na nás neměli, honilo se mu hlavou během schůzky s děkanem, kterého se jako jediný nebál. Kvůli tomu, že nic nevyzradil, ho málem nepřipustil ke státnicím.

Přestože to nakonec dobře dopadlo, Robert nesdílel nadšení svých spolužáků. Ve skutečnosti zuřil jako nikdy předtím. *Jak mě mohli takhle zradit? Dostudovali jenom díky mně a takhle se mi odvděčili!* Nakládal si na bench-pressu stále větší váhu. *Kurvy jedny*, utřel si obličej do tílka. Bylo promočené do poslední nitky. Jakmile dokončil jednu sérii, hned začal další. *Už nikdy nebudu nikomu věřit, snažil se dýchat pravidelně. Už nikdy se nebudu na nikoho spoléhat*, přidal si ještě.

„Vypadni!“ okřikl chlapa, který ho přispěchal jistit. Minutu nato toho litoval. Krom toho, že si málem rozdrtil hrudník, skončil druhý den v nemocnici s natrženým svalem a celkovým vyčerpáním organismu.

Dva dny, které si tam poležel, věnoval přemýšlení nad svým životem. Utvrdil se ve třech věcech: *Závěr jedna – nesmím lidi podceňovat. Vždycky se najde někdo, kdo si dá jedna a jedna dohromady. Byl vlastně zázrak, že se na podvod nepřišlo už dřív. Pro příště s tím musím počítat. Musím se na to připravit.* Nesnášel, když ho něco překvapilo. *Závěr dvě – už nikdy nebudu nikomu věřit. Když je člověk zahnaný do kouta, neštítí se udělat cokoli, aby si zachránil prdel. Jsme pořád zvířata.* Uvědomil si, že za vším, co lidé dělají, je schovaný pud sebezáchovy. *Toho se dá skvěle využít.* Dávalo mu to najednou o dost větší smysl. *Stačí vytvořit iluzi toho, že jim jde o krk. Pak mě budou poslouchat jako psi na vodítku*, zavrtěl se radostí. „Kurva!“ připomněl si, že sebemenší pohyb mu způsobuje nesmírnou bolest. *Závěr tři – už nikdy nebudu zvedat bez jištění sto dvacet kilo.*

31. 3. 2010

Robert si našel práci hned potom, co v roce 2009 dokončil vysokou školu. Vstup do pracovního života se mu vydařil. Díky, propojenému pracovnímu trhu i své dravosti měl otevřené dveře do mnoha nadnárodních firem. Vystřídal nejrůznější pozice od programátora přes vedoucího reklamačního oddělení až po ředitele české pobočky. Jeho spolupracovníci ho považovali za milého, zodpovědného a cílevědomého kolegu. Neměli ani tušení, kolik toho o nich ví. Nejen to. Dokonale znal strukturu firmy i její slabá místa. Kdyby chtěl, mohl jí bez problému pustit žilou na svůj zahraniční účet a ještě to hodit na nic netušícího ředitele. Jenže o peníze tady nešlo. *Díky těm informacím, které na ně mám, je můžu kdykoliv zničit*, opájel se mocí nad jejich životy. Bylo mu jasné, že kdyby někde zůstal příliš dlouho, jeho růst by se zastavil. Střídal proto zaměstnání, jak nejčastěji to šlo. Po večerech četl odborné knihy, chodil do posilovny nebo stahoval sadistické porno. *Díky bohu, že existuje vysokorychlostní internet!*

Nakonec se nespokojil ani s pozicemi, za které by mu většina bývalých spolužáků utrhalala ruce. Aby mohl pokračovat ve strmém osobním růstu, zbývala jen jediná možnost.

K jednatřicátému březnu 2010 rezignoval na post ředitele prestižní softwarové společnosti a zamířil rovnou ke krajskému soudu, kde si zaregistroval vlastní firmu s ručením omezeným. Věděl, že než si bude moct troufnout na ty největší ryby, musí si nejdříve vybudovat dobrou pověst. Naštěstí předběhl dobu. Ve chvíli, kdy většina českých firem teprve objevovala e-commerce, řídil už Robert tým profesionálů, který splnil, co jim na očích viděl.

Díky nadčasovému produktu, rostoucí poptávce a pomalé konkurenci firma co tři měsíce zdvojnásobila obrát. Zmiňovali

se o něm v televizi i novinách, což Roberta motivovalo, aby se snažil ještě víc. Byl v práci od rána do večera, spal maximálně pět hodin denně a prakticky neměl soukromý život. *Kdyby to mělo být jednoduché, dělal by to každý*, zatínal zuby při pohledu na jejich finanční bilanci. Dařilo se jim získávat stále movitější klienty a učit se na nich ty nejnovější trendy. Firma ovšem negenerovala žádné zisky. Spíš naopak. Po roce už byl ve ztrátě přes milion korun. I když byli zákazníci nároční a často požadovali věci nad rámec smlouvy, vždy jim vyhověl. Uvědomoval si totiž, jak moc v tomhle byznysu znamenají reference. Také odmítal jednu nabídku na odkoupení za druhou. *Chtějí nás získat. To znamená, že v nás vidí zisk!* Nehodlal se o svůj největší úspěch s nikým dělit.

2. 9. 2011

Robert zvedl hlavu od monitoru, aby sledoval dění na náměstí. Díky prosklené stěně měl horní část Václaváku jako na dlani. Hrobové ticho sem tam přerušilo zavržení koženého křesla. *Už jsem na to málem zapomněl. Kdysi stála pod koněm troska, dnes lidi hledající své štěstí v davu sleduje vítěz. Neměl jsem tehdy žádné přátele, holky se mi obloukem vyhýbaly a rodiče se za mě styděli. A dnes? Nejkrásnější ženské se předhánějí v tom, která mě klofne, popíjím tady jednu z nejdražších káv na světě a jsem majitelem firmy se stamiliónovým obratem. To všechno jsem zvládl za pět let. Někteří za tu dobu nestihnou ani dostudovat vysokou. Nesmím ale usnout na vavřínech, vrátil se zpět k rozdělané práci. Pročítal si právě rozhovor, který měl příští týden vyjít, aby ho zkontroloval.*

Na vrcholu

Uveřejněno v Ekonomických listech dne 9. 9. 2011

Robert Karvan patří ve svých 26 letech mezi nejvýraznější tuzemské podnikatele. Jeho firma YourVictory, s. r. o., tvořící webové stránky na klíč patří podle časopisu Forbes mezi deset nejperspektivnějších společností v Česku. Co stojí za jeho úspěchem? A jak se dá během dvou let vybudovat firma v hodnotě sta miliónů korun?

Studoval jste v oboru. Myslíte si, že vysoká škola dokáže člověka připravit na život, nebo mu poskytne jen teoretické znalosti a na to ostatní si musí přijít sám?

Záleží na oboru. Budoucí programátoři se neučí měkkým dovednostem. Neví, jak komunikovat s kolegy, jednat se zákazníky, jak si vytýčovat cíle nebo plánovat své zdroje. To všechno je nezbytné pro jejich uplatnění na pracovním trhu. České technické univerzity jsou v tomhle hodně pozadu.

Tento názor slýcháváme poměrně často, nicméně mají na to potřebné know how?

Dá se to změnit, ale proč by se tím zkostnatělé vedení škol zabývalo? Dostávají totiž zapláceno za počet studentů, ne za kvalitu svých absolventů. V zahraničí je například běžné, že úspěšní lidé z praxe přednáší na univerzitách. Ovlivňují také tvorbu studijních programů. Školy s nimi diskutují nejnovější trendy v oblasti IT i o tom, co je důležité pro úspěch jejich absolventů. Mě zatím nikdo neoslovil. Když jsem se nabídl sám, odpověděli mi, že tento koncept možná začlení do žádosti o další akreditaci. Za tři roky.

Jak jste se k těm potřebným dovednostem dostal vy?

Hlavně samostudiem. Hodně jsem četl. Na trhu existuje spousta skvělých knih, ale není to jen o tom. Důležité je sbírat zkušenosti přímo v terénu. Nebát se toho. Když jsem zakládal firmu, riskoval jsem, že přijdu o všechny peníze. Moje první schůzky dopadly hrozně. Nevěděl jsem, jak s jednateli firem mluvit. Pak přišly první projekty a já zjistil, že vůbec netuším, jak si je naplánovat. Stejně to bylo s lidskými zdroji, což je podle mě ta nejtěžší věc v řízení firmy.

Musel jste se potýkat s mnoha nezdary, ale nakonec jste uspěl. Co jste udělal jinak než ostatní?

Měl jsem odvalu. Šel jsem do věcí, ze kterých jsem měl největší strach. Čím víc problémů jsem zvládl, tím jednodušší pro mě bylo pustit se do věcí, které jsem do té doby považoval za nemožné. Lidé pořád mluví o tom, že přestanou pracovat a pustí se do svých vysněných projektů. Jenže to nikdy neudělají. Abyste uspěli, musíte být tím jedním z desíti, který do toho jde po hlavě. Během té cesty se naučíte všechno, co k tomu potřebujete.

V čem je podle vás největší problém českých firem?

Za prvé v nedostatku představitosti. Soustřeďují se na současnou poptávku místo toho, aby pracovaly na tom, co lidé teprve budou chtít. Za druhé neumí využít potenciál svých lidí. Nepracují se zaměstnanci, nementorují je. Nezaměřují se na tvorbu efektivních týmů. Třetí problém vlastně způsobuje zbylé dva. Je jím nedosta-
tečné vedení. Ředitelé firem se nechovají jako osobnosti, ale jako řadoví zaměstnanci. Chybí jim vize, chybí jim drive i potřebný lidský přístup.

Ve Spojených státech doznívá největší hospodářská krize od 30. let minulého století, která se naplno přenesla i do Evropy a Česka. Nebojíte se, že ovlivní i vaši firmu?

Dnešní svět je úplně jiný než ten před sedmdesáti lety. Možná nás čeká období úsporných opatření, kdy si budou firmy utahovat opasky, ale to není nic nového. My jsme malá flexibilní firma. Čím větší budou dopady krize, tím lepší to bude příležitost. Možná porosteme ještě více než předtím. Společně s námi půjdou kupředu i naši klienti, protože konkurence bude v útlumu. Jsme totiž ti, kteří se změn nebojí, ale vítají je.

Děkuji za váš čas, Roberte. Přeji vám mnoho úspěchů.

Udělal jsem to moc rád. Přeji vám mnoho spokojených čtenářů.

19. 12. 2012

V malém podkrovním pokoji seděla shrbená postava. „Je ráno, nebo večer? Co je vlastně za den?“ ptal se Robert sám sebe. Skrze stará okna se protahovala zima, všude se válelo špinavé oblečení a páchly tady zvratky. *Jak jsem se sem dostal?*

Byl teď úplně jiným člověkem než před rokem. Z úspěšného podnikatele se za tu dobu stala nula s miliónovými dluhy, kterou od ulice zachránila lítost rodiny. Psychiatr by mu už dávno diagnostikoval těžkou depresi a začal ho léčit, nicméně jeho rodiče se navzájem udržovali v naději, že ho to brzy přejde. Neměli ani ponětí, čím si musel projít. Propírání v médiích, soudy a výhrůžky bývalých klientů byl jen začátek. Aby firmu zachránil, udělal desítky špatných rozhodnutí, která mu ještě přitížila. Odnoslo to i jeho zdraví, ale ze všeho nejhorší byla ta potupa. *Kdybych tehdy věděl, jak dopadnu*, dostával další záchvat vzteku. Poslední dobou přicházely stále častěji. *Do piče! Zmrdi! Obrali mě úplně o všechno. Vzali mi i osobní věci. Na to neměli právo!* tepaly mu spánky, jako kdyby mu měly za chvíli prasknout. Nakonec se mu podařilo uklidit. Alespoň na chvíli.

Trpěl jako nikdy předtím. Nedokázal se ani podívat do zrcadla. Děsil se toho, co by tam uviděl. Už půl roku nechodil do posilovny, přejídal se a pil jako o život. Vždycky si se vším poradil, vždycky to nějak zachránil svými nápady, ale teď měl problém i se základními věcmi jako zajít si na nákup nebo k doktorovi. Sotva dokázal udržet souvislou myšlenku, natož řídit svůj život. Když jím nezmítaly silné emoce, byl úplně apatický. Nedokázal si odpustit, jak lehkomyšlně si počíнал ve svém podnikání. Pořád si vyčítal, jak dlouho odmítal vidět pravdu. Ovšem ze všeho nejvíc nenáviděl. Záděry na prstech, plesnivou omítku i svoji matku. Vždy přišla, když to nejmíň potřeboval. A když s ní

chtěl mluvit, nikdy tam nebyla. *Vždycky mě podceňovala, takže teď je v sedmém nebi. Nejraději bych ji zmlátil.* Nikdy to neřekla přímo. Stačil její pohled i způsob, jakým s ním mluvila. *Kurva jedna. Jak já ji nenávidím.* Snažil se uklidnit, ale marně. Jakmile na něco pomyslel, už to nenáviděl. *Ty smyčce...* Zněly mu v hlavě tak hlasitě.

Kdybych měl aspoň nějakou budoucnost! Jak můžu teď nastoupit do normální práce? Lepit se na obyčejné lidi v autobuse, dělat vedle nich... být jedním z nich, když jsem byl donedávna jejich bohem? Zvedal se mu žaludek, jen na to pomyslel. Nesnášel zápach upocených lidí v MHD. A co přátelé? Jak bych mohl někomu znovu věřit, když se ze všech vyklubaly takové svině? Strhával si záděry na prstech až do krve.

„Najdi si práci, začni platit dluhy a za pár let se z toho vysekáš,“ radil mu otec.

Když si Robert těch „pár let“ spočítal, vyšel mu z toho důchodový věk. *Než takhle strávit zbytek života, raději se zabiju.*

Co tady tak páchne? zvedal se mu žaludek. Po chvíli mu došlo, že je to jeho vlastní dech. *Hniju zaživa.* Sehnul se pro labor. *Jak jsem se mohl tak změnit? Stal jsem se člověkem, jakými jsem vždy pohrdal. Snobem, co si čistí boty, vede povrchní debaty a nemluví s obyčejnými lidmi. Takový jsem přece nebyl! Nebo ano? Třeba si to snažím jen namluvit, protože už na takový život nemám peníze.*

Chvíli byl o něčem skálopevně přesvědčený a vzápětí to zpochybnil. Neoblomnost, za kterou ho ostatní vždy obdivovali, byla pryč. *Varovali mě, že rosteme moc rychle.* Cítil v ústech pančovaný rum ze včerejška. *Vždyť jsme měli domluvené kontrakty za padesát mega!* hádal se sám se sebou. *Domluvené, ale nepodepsané.* Konečně se vyzvracel. Strčil si prsty do krku a nutil se dávat znovu. Znovu a znovu. Měl pocit, že blíže vlastní střeva. Bolest byla to jediné, u čeho se cítil aspoň trochu dobře. Znělo

to strašně. Rodiče by se na něj přišli podívat, kdyby se ho tak nebáli.

Nikdo z nich si nezaslouží přepych, v jakém žije. Já jsem alespoň něco vybudoval, dal práci lidem.

Přesně tenhle způsob uvažování mě dostal tam, kde jsem teď. Hádám se sám se sebou nad kýblem vlastních zvratků. Aby člověk uspěl, nemusí v ničem vynikat. Společnost si necení těch, kteří něco umí. Ti jsou pod stolem. Plní přání svých pánů, aby dostali zbytky. Zase ty smyčce. Trhaly mu vnitřnosti na kusy. Dřeme celý život, abychom zaplatili jejich každodenní hostinu. Trvá to už tak dlouho.

Nemusí to tak být navždy, přidaly se ke smyčcům bubny. Ty bubny znamenaly odpověď. Na všechno. Společnost stojí na stejných základech jako ve středověku. Šlechtu nahradily korporace, které vodí politiky na provázku jako své husy. Demokracie je iluze. Obyčejný člověk je jen novodobý otrok. Musí chodit do práce, plnit nesmyslná nařízení, a hlavně nesmí mluvit do rozhodování. Lidé si sice mohou věřit, v co chtějí, ale tady jejich svoboda končí. Církev nahradily školy, kde novodobí kněží hlásají jednu pravdu. Ochočují člověka už odmala, takže v dospělosti nedělá problémy. Každý, kdo vidí věci jinak, je ocejchovaný příslušnou nálepkou. Jakýkoliv pokus o změnu je předem odsouzený k nezdaru. Robert byl překvapený, že dokázal přijít s tak složitou myšlenkou. Rozdělení moci je sice nespravedlivé, ale stabilní.

To platilo před krizí. Stejná věc, která podrazila nohy mně, oslabil a je. Znovu ty smyčce. Bubny. Ta melodie. Poprvé v životě se jí nebál a celý se do ní ponořil. Já jsem ten, kdo to změní. Rozezněla se symfonie naplno. Nic krásnějšího v životě neslyšel. Zaplavila jeho nitro jako tisíce tun vody valící se krajinou, jež smetou vše, co jim stojí v cestě. Najednou všechno tohle dává smysl. Rozhlédl se kolem. Jsem na správném místě. Uprostřed smradlavého dětského pokoje, kde na něj ze všech stran sálaly jeho životní neúspěchy. Mohlo mi to dojít jedině tady, jedině takhle. Sledoval

zrcadlo zalepené novinami. Viděl konkrétní situace. Tak jasně, jako kdyby je právě prožíval. Stríčky cesty, na niž se dnes vydá. *Jediné možné cesty*. Strhnul noviny.

Konečně se viděl takovým, jakým byl doopravdy. Troska. Přibral přes třicet kilo. Díky kruhům pod očima a s vyrážkou po celé tváři vypadal jako narkoman. Byl tím posledním, který by si na chlápka v zrcadle vsadil. A v tom byla ta krása. Moc dobře věděl, že to dokáže. *Budu dělat přesně to, co chtějí. Tak dlouho, jak bude potřeba. Vytvořím dokonalou iluzi toho, že jsem jejich čubka. Jednoho dne mi začnou věřit a přestanou být ostražití. A pak... Až přijde ta správná chvíle...* Díval se na sebe, jak stojí na Václavském náměstí. Tisíce lidí skandovaly jeho jméno. *Začnu hned teď. Měsíc nebudu jíst. Musím se naučit dokonale ovládat své tělo, emoce i myšlenky.* Věděl, že to nesmí uspěchat. *To už jsem jednou udělal a dopadlo to špatně. Musím být trpělivý. Pokaždé, když začnu polevovat, zaposlouchám se do té melodie. Povede mě. Dodá mi sílu.*

Koneckonců co je pár let oproti tomu, co pak dokážu? A každému, kvůli kterému to bude o jediný den déle, pak zakroutím krkem. Nejenom, protože z toho budu mít potěšení, ale aby ostatní pochopili, s kým mají tu čest. Sledoval svůj obličej v ulepeném zrcadle. Viděl ve svých očích melodii, která před chvílí zažehla jeho nitro. Byla tak podmanivá. Už brzy rozezná celé Česko. Ocitne se v plamech, z nichž povstane silnější a krásnější než kdy dřív.

[2. Blíží se bouře](#)

Konec ukázky.

Více o knize www.kniharevoluce.cz